

John Ironmonger

Het jaar van de doejong

Vertaald uit het Engels door Robert Neugarten

SIGNATUUR

2022

1

Pijn

Het was geen goed idee om zijn ogen te openen. Het licht was te fel. Hij kneep zijn oogleden dicht.

Er zoemde iets in zijn oren. Het werd steeds luider.

Hij werd zich bewust van pijn. Pijn in zijn enkels. Pijn in zijn knieën. Zijn buik. Zijn nek. Pijn die als een vloeistof van het ene lichaamsdeel naar het andere stroomde, als een dieprode kleurstof die zich door de rivieren van zijn aderen verspreidde tot in het kleinste beekje en gewapend met speren en vlammenwerpers elke ranzige republiek van zijn lichaam binnendrong. Zijn ellebogen. Zijn handen. Zijn vingers.

Zijn lies.

‘Dit kan even pijn doen,’ zei een stem.

Naalden in zijn schedel. Explosies van zwart.

Het zou kunnen dat hij schreeuwde.

‘Probeer alstublieft stil te liggen.’

‘Godverdomme!’

‘Lig stil.’ Een stem zonder mededogen. ‘U maakt het niet beter door te bewegen.’

Zijn longen stonden in brand. Ademhalen was onmogelijk. Zijn tong. Zijn keel. De lucht in zijn mond smaakte naar zwavel.

‘Godver...’

Hij werd vastgepakt door handen. Hij hoorde meer stemmen.

‘Het is misschien te veel voor hem,’ zei een tweede stem. ‘De weefselschade is...’

‘Geef hem tweehonderdtwintig milliliter.’ Een derde.

‘Dat kan zijn dood worden.’

‘Waar gehakt wordt, vallen spaanders, Ezelspinguïn.’

Meer handen. Meer stemmen. Meer pijn, als dat nog kon.

En toen een grijze wolk en een lang trappenhuis naar beneden waarin het steeds donkerder werd terwijl de stemmen vervaagden in de verte.

‘Bent u Markham?’ vroeg een vrouwenstem. Een hele tijd later. Ze sprak zijn achternaam uit als twee woorden. Mark Ham. ‘Bent u Mark Ham?’

Het duurde even voordat de woorden tot hem doordrongen. Voordat hij zelfs maar begreep dat er tegen hem werd gesproken. Zijn bewustzijn kwam en ging met elke hartslag.

‘Mark Ham? Bent u Mark Ham?’

‘Wie bent u?’ Hij zag ertegen op om zijn ogen te openen. Hij verwachtte niet dat zijn tong naar behoren zou functioneren. Dat die zijn bevelen zou uitvoeren. ‘Wieeeee beeeent uuuuuu?’

‘Bent u...?’

‘Jaaa daat been ik. Jaaa. Ja.’ Hij probeerde één oog.

‘Toby Markham.’ Zijn stem leek terug te keren. ‘Kan dat licht misschien wat minder fel?’

‘Dat is de zon,’ zei de vrouw met lichte minachting.

‘Mag het gordijn dan dicht?’

‘Is uw geboortedatum zeven twee één negen vijf negen?’

‘Één negen...? Aha. 1959? Ja. 7 februari. Als u dat bedoelde. Waar ben ik?’

‘In bed,’ zei de vrouw weinig behulpzaam. Ze leek pleisters van zijn huid te trekken. Trek. Treeek. ‘Leeftijd?’

‘Zestig.’

Hij wilde een van zijn armen omhoogbrengen, maar dat was onverwacht moeilijk, alsof het ledemaat zo zwaar was als een klein kind. ‘Ik voel me... ik voel me...’

‘Ja?’ Trek. Trek.

‘Ik voel me zwak.’

‘Goed,’ zei de vrouw. En toen, met lagere stem: ‘Laten we hopen dat het zo blijft.’

Was die opmerking voor hem bestemd? ‘Waar ben ik? Afgezien van in bed?’

‘U bent in het Cambridge,’ zei ze. Treeek. Ze leek te genieten van de laatste pleister.

Hij probeerde opnieuw te turen met één oog. Nog altijd belachelijk fel. De over hem heen gebogen vrouw was een schimmige gedaante tegen de schittering. Hij zag haar gezicht. Een doodgewoon gezicht. Niet een gezicht dat hij zou herkennen in een menigte. Hij probeerde te glimlachen. Een glimlach werkte altijd. Niemand kon een glimlach weerstaan.

Afgezien dan van deze verpleegster, als ze een verpleegster was.

‘Heb ik... een ongeluk gehad?’

Stilte. Ze negeerde hem.

Hij zou deze verpleegster laten wegsturen. Waar hij ook was. In welk ziekenhuis of welke zorginstelling hij ook was. Niemand verdiende zo’n onbeschofte behandeling. Zorgpersoneel was zwaar belast, dat wist iedereen. Maar er waren grenzen. Bepaalde fatsoensnormen.

Hij was weer alleen. Hij sloot zijn oog. Cambridge. Cambridge? Was hij in Cambridge geweest? Of daar zelfs maar in de buurt? Was het mogelijk dat hij in Cambridge was geweest en een ongeluk had gehad? Hij kende iemand die in Cambridge had gestudeerd. Een oude schoolvriend. Urbil. Jeremy Urbil. Die had hij niet meer gezien sinds die safarivakantie in Kenia. Dat moest inmiddels... vier jaar geleden zijn? Zes? Was het echt al zes jaar?

En er was een bedrijf waarmee hij ooit zaken had gedaan. Een man die blazers droeg. Die kwam uit Cambridge. Wie was hij? Een investeerder in het hedgefonds van Markham Newbourne misschien? Nee. Wie dan?

Nu hij er eens over nadacht: was hij ooit in Cambridge geweest? Ooit in zijn leven? Hij probeerde zich voor te stellen hoe de stad eruitzag. Jongelui in roeibootjes op de rivier. Of was dat Oxford? Koorknaapjes? The Fens?

Verdomme. Hij kwam niet vaak in Engeland. Hij mocht niet langer dan vijfenveertig dagen per jaar in het land zijn als hij zijn status als ‘niet-ingezeten’ belastingbetaler niet wilde verspelen. Als hij er was, verbleef hij meestal in Londen. Hij had een appartement in South Kensington – een dure luxe, dacht hij vaak. Het

zou veel goedkoper zijn om die paar dagen per jaar dat hij in Londen was in hotels te logeren. Maar er waren belastingvoordelen, en de waarde van het pand liep sneller op dan de waarde van geld op de bank... en dus...

... en nu was hij blijkbaar in Cambridge. Volgens de verpleegster. Als ze verpleegster was.

Kon het Cambridge in Massachusetts zijn? Een verleidelijke gedachte, maar hij was al vier jaar niet meer in Boston geweest. Als dit een Amerikaans ziekenhuis was, konden de kosten nog hoog oplopen. Dat was potentieel verontrustend.

Hét Cambridge. Had ze gezegd 'hét Cambridge'?

Godverdomme. Hij moest maar eens proberen over-eind te komen.

Wat was het laatste wat hij zich kon herinneren?

Hij kneep zijn ogen dicht en vertraagde zijn ademhaling. Er kwamen allerlei verwarde herinneringen bij hem op. Alles was vaag. Kon hij zich gisteren herinneren? Vorige week?

Fel zonlicht.

Rode wijn.

Een houtvuur.

Sneeuw.

Val d'Isère. Goede god, hij was in Val d'Isère geweest. Hij wist het weer. Een week in Davos voor het World Economic Forum en toen een korte vlucht naar het vliegveld Altiport de Courchevel en een door het bedrijf betaald chalet als bedankje voor de brokers van het fonds. Zestien stuks. Kinderen nog, onder de dertig. Ze konden beter tegen lange nachten dan hij. Konden ook veel beter skiën.

Libby was erbij geweest. Libby met het rode haar. Libby met de lippen. Zonder veel moeite kon hij haar naakt voor zich zien. ‘Eersteklas,’ had hij gezegd tegen de leden van de raad. ‘Maar is ze goed in haar werk?’ had Geoffrey Chipwell lachend gezegd. ‘Wat maakt het uit?’ had hij geantwoord.

Hahaha!

Zou ze hem hier in het ziekenhuis komen opzoeken? Uiteraard.

Als dit een ziekenhuis was.

Ze zat waarschijnlijk ergens in een wachtkamer mahjong te spelen op haar telefoon of te appen met vrienden of de dingen te doen die jonge mensen doen. Foto’s op social media posten. Dat soort dingen.

Hij dommelde weg. Was dat een goed teken? ‘Wakker blijven!’ zei hij tegen zichzelf.

Maar alles werd langzaam wazig.

‘Mark Ham?’ wilde een stem weten.

Shit. Hoeveel tijd was er verstreken?

Het kostte weer moeite om zijn stem te vinden. ‘M... M... Markham,’ zei hij. ‘Toby Markham.’

‘Dit kan even pijn doen. Een beetje maar. Probeer stil te liggen.’

‘Godver!’

‘Wat u zegt.’ Een mannenstem van onduidelijke leeftijd.

Hij probeerde zijn ogen. Het licht was nog altijd zo fel. ‘Waar ben ik?’ vroeg hij opnieuw. ‘Wat is er gebeurd?’

De man was een lichtpaarse gedaante. Toby kon niet

scherp zien. 'Ik word toch niet blind?'

'Blijf alstublieft stilliggen, meneer Ham.'

'Markham.'

De gedaante nam scherpere contouren aan. Een man van Aziatische afkomst, dacht Toby. Een Indiër misschien. Dik zwart haar en een baard. Hij droeg een merkwaardige doek om zijn voorhoofd en had een vage tatoeage op zijn wang. Een soort vogel. 'We moeten uw spieren testen,' zei hij.

'Ik ben zwak.'

'Dat is logisch. Ik ga uw belangrijkste spiergroepen stimuleren. Met elektrische schokken, dus het wordt onprettig.'

Onprettig? 'Gaat het pijn doen?'

'Het gaat flink pijn doen. We moeten het geleidelijk opbouwen. Nu vijf minuten. Dan een pauze. Dan tien minuten. Dan twintig. En zo verder.'

'Is dat echt nodig?'

'We moeten uw spieren aan het werk zetten. Dat doen we al twee maanden. Maar u was de hele tijd bewusteloos, dus u had er niet veel last van.'

Twee maanden? 'Kunnen jullie me niet weer bewusteloos maken?'

'Hahaha.' De man leek te lachen. 'Dat zou u wel willen, hè?'

'Ja.'

Een scherpe pijn in zijn schouder.

'Jezus...!'

Opnieuw die pijn, ditmaal in zijn arm.

'Hoe heet je?' Markham kon zijn eigen stem nauwelijks horen.

'Ik ben Andres Condor,' leek de man te zeggen.

'Andres?'

Toen werd de pijn te erg en werd zijn hele wereld rood, en zijn lichaam werd overgenomen door een demon, die hem door elkaar schudde en wegkwakte. Toen snakte hij naar adem en werd alles zwart.

2

Val d'Isère

Val d'Isère. Een prachtige, heldere dag. Stevige, verse sneeuw. Martin Toothill van zijn bedrijf was helemaal vanuit Frankfurt komen rijden in Toby's citroengele Ferrari F430. 'Markers! Daar ben je dan, ouwe,' riep hij vanaf de parkeerplaats van het resort. Hij zwaaide triomfantelijk met de sleutels.

'Ik hoop dat je geen deuken hebt opgelopen.'

'Niets rampzaligs. Man, wat zijn die *Autobahnen* heerlijk. Heb je enig idee hoe hard dit schatje rijdt?'

Val d'Isère. Het zuidoosten van Frankrijk. Skiërs en snowboarders. Drukke bars. Libby had zich klem gezopen met geflambeerde sambuca's. 'Ze is te jong om uw vriendin te zijn,' had een van de dames van de bediening afkeurend gezegd.

'Wie zegt dat ze mijn vriendin is?' had Toby gevraagd.

'U kijkt naar haar alsof u dat zou willen.'

'Bent u jaloers?'

Een rockband in de bar speelde klassiekers uit de jaren tachtig. Een van de brokers van het Londense kan-

toor had zijn kersverse man meegenomen. ‘Wederhelften zijn ten strengste verboden,’ riep Toby, maar iedereen negeerde hem. Libby knipoogde schalks naar hem. Een Duitse man probeerde een gesprek met hem aan te knopen over derivaten. ‘We zijn binnenkort vertrokken uit de EU, makker,’ riep een van de brokers vijandig, en anderen achter hem waren gaan loeien. Alleen zij leken te weten waarom, maar ze vonden het kostelijk. Het had verdacht veel weg van het loeien van de meute bij een openbare executie.

Libby kwam naar zijn tafel met een halfleeg glas. Haar mascara was uitgelopen. Haar oog leek ontstoken. ‘We gaan morgen skiën op de zwarte piste,’ zei ze. Ze wapperde met haar glas. ‘Durf je dat aan?’

‘Weet ik niet,’ had hij gezegd. Hij had willen zeggen: *Ik ben te oud om mezelf van een berg naar beneden te storten.* Maar hij had die gedachte voor zich gehouden.

‘En wat valt hier verder te doen?’ vroeg ze lachend.

Hij had willen voorstellen dat ze in de ochtend naar het Nationaal Park Vanoise zouden gaan. Er waren daar steenarenden, had hij gehoord. Die wilde hij graag fotograferen. Maar in een après-skibar in Val d’Isère gold zo’n idee als ketterij. Hij zou klinken als een honderdjarige. En dus lachte hij ook maar. ‘Met mij kun je alle kanten op,’ zei hij. En hij hief zijn glas. ‘Doe nog maar twee van deze,’ riep hij tegen een barman in een leren schort.

En dat was dat. Dat was zijn laatste herinnering.

Doe nog maar twee van deze.

3

Mark Ham

‘Is dit de verdachte?’ Een vrouwenstem. Verbazend duidelijk.

Hij opende zijn ogen. Had hij geslapen?

‘Mark Ham.’ Een tweede stem.

Hij kon nu beter zien. Het licht was minder fel. Een man en een vrouw stonden over hem heen gebogen. ‘Mark,’ zei de vrouw. ‘Het is de bedoeling dat ik uw advocaat word.’

Waarom was alles zo surrealistisch? ‘Ik heb al een advocaat,’ zei hij. ‘En ik heet niet Mark, maar Toby. Toby Markham.’

‘Aangenaam kennis te maken, meneer Markham. Ik ben Schubdier.’ Er werd een hand naar hem uitgestoken.

Zijn arm was nog altijd zwaar, maar hij kreeg hem met enige moeite omhoog. ‘Schubdier?’

Ze nam zijn vingertoppen in haar hand. ‘Sunda Schubdier,’ zei ze.

Vreemde naam. Hij liet zijn hand zakken. Ze had

donkere ogen en een gelaatsuitdrukking die je met een beetje goede wil een glimlach zou kunnen noemen.

‘En ik ben uw juridisch assistent,’ zei de man. Hij was erg klein. Ook weer een Indiër. Ook weer een baard. Hij had een merkwaardig accent. ‘Ik ben Mauritius Parkiet.’

Toby voelde een lach opkomen, maar die werd dood geboren. Hij probeerde overeind te komen. Zijn lichaam deed pijn, zoals vroeger wanneer hij naar de sportschool was geweest. Het was alsof hij net een marathon had gelopen. Of zoiets. Goeie god. Hij hees zich overeind en liet zich tegen het kussen zakken.

Hij kon eindelijk zien waar hij was. Hij lag in een eenpersoonsbed in het midden van een kleine, vierkante kamer. Hij constateerde dat er geen glas in het raam zat. Vreemd. Hij dacht even dat hij in een vervallen huis was. Het pleisterwerk op de muren was vochtig. ‘Waar ben ik, mevrouw... Schubdier?’ vroeg hij.

‘Gewoon Schubdier. U bent in het Cambridge.’

‘Maar waarom ben ik in Cambridge? Ik heb niets te zoeken in Cambridge. Wat is dit voor een gebouw?’ Hij zag de kale betonnen vloer.

‘Het zal u allemaal duidelijk worden,’ zei de vrouw die zich Schubdier liet noemen. ‘Ik ben hier om u te vertegenwoordigen.’

‘Mij te vertegenwoordigen?’

‘Ik ben uw advocaat.’

‘Ik heb al een advocaat. Walter Niedermeyer. Van Niedermeyer, Niedermeyer en Niedermeyer. In Londen.’

‘Nee.’ Schubdier schudde haar hoofd.

‘Hoezo “nee”?’ Toby werd boos. ‘Ik ken Walter Nie-

dermeyer al sinds mijn schooltijd. Ik laat me al dertig jaar vertegenwoordigen door zijn firma.'

'Rustig blijven, meneer Ham,' zei de man die Parkiet heette. 'Het zal u allemaal duidelijk worden.'

'Dat mag ik hopen.'

Er kwam een man met een houten dienblad de kamer binnen. '*Um-bruth*,' zei de man. '*Cwm n'um bruth*.'

'Oog man eth,' zei Parkiet. Hij nam het dienblad aan en de man vertrok.

'Wilt u eten?' vroeg hij.

'Ik kom om van de trek,' zei Toby.

Het eten zat in een houten kom. God! Griuze bouillon met een kleine houten lepel.

'Is dit een psychiatrische inrichting? Vertrouwen ze me niet met echt bestek?'

'Ik zou niet klagen als ik u was,' zei Schubdier.

'En als ik dat toch doe?'

'Dan geven ze u misschien geen eten meer.'

'We zullen u even rustig laten eten,' zei Parkiet. 'Het was fijn om u te ontmoeten. Ik stel voor dat we elkaar morgen opnieuw spreken.'

Toby probeerde de bouillon. Havermout en spinazie misschien. Een beetje aardappel? Weinig smaak, maar niet weerzinwekkend. Zijn honger won het van zijn walging. 'Tot morgen,' zei hij.

Toen was hij weer alleen.

Er was nog een herinnering. Een nieuwe herinnering. De zwarte piste in Val d'Isère. 'Ik ben hier te oud voor,' had hij tegen Libby gezegd. Te oud. Te oud. Maar hij had er een grap van gemaakt. En dus had ze gelachen,

en dus had hij ook gelachen. Te oud. De helling was zo steil dat je mocht aannemen dat die de pretentie had een klif te worden. ‘Misschien kan ik beter alleen naar de jongelui kijken?’

Maar nee. Toekijken ging niet. Het was te pijnlijk om naar hen te kijken. Zo soepel. Lenig. Jong. Scheutig met scherpe privégrapjes. De sneeuw die van hun ski's spatte. De nauwsluitende kleding. Libby droeg een zonnebril met spiegelglazen. Hij zag de reflectie van zijn angst op haar gezicht. ‘Oké, oké, ik ga wel mee,’ zei hij.

Ze keken naar hem. Allemaal keken ze naar hem. Het hippe jonge volkje. Was het bewondering of minachting? Dat was met geen mogelijkheid te zeggen.

En daar gingen ze dan, superzelfverzekerd in hun outfits. Als engelen gleden ze door de wolken. ‘Ik zie je beneden weer!’ ‘Ja, ik zie je beneden weer!’

En toen?

Toen wat?

Het was als vallen. Dat lege gevoel in zijn maag. Gewichtloosheid.

Mijn god.

Zijn handen trilden.

Hij was gevallen. Hij wist het weer. Ze skieden achter elkaar aan in een lange rij over de helling. Libby ging voorop en hij, Toby, skiede achteraan de groep. Maar dat was niet erg. Hij was voorzichtig. Maar hij moest wat sneller, want hij begon achterop te raken. Hij mocht best als laatste binnenkomen, daar hoefde hij zich niet voor te schamen. Maar zijn achterstand mocht niet te

groot worden. Hij moest vlak achter de anderen zitten. Dan konden ze er met zijn allen om lachen, en hun zonnebrillen afdoen, en elkaar op de rug kloppen en zeggen hoe goed ze het allemaal hadden gedaan. Een gedeelde ervaring, half doodsangst en half opwinding.

Sneller dus. Een hoger tempo.

En toen zag hij iets. Het was niet ver weg, vlak achter de bergkam, en heel even trok het zijn aandacht. Een fractie van een seconde maar. En hij was ademloos. Helder afgetekend tegen de perfect blauwe hemel, met schitterende vleugels, gespreid als een engel uit de hemel. Het kon alleen maar... het moest wel...

De jongens voor hem kromden hun rug voor een bocht, en er stonden vangrails om te voorkomen dat er skiërs over de rand zouden verdwijnen, maar op de een of andere manier, niemand zou ooit weten hoe, zat hij opeens aan de verkeerde kant...

... een stearend, de enorme slagpennen van de vogel gespreid als de vingers van een pianist, zijn hoofd gekanteld; hij wist meteen dat de arend hem ook had gezien. Hun ogen leken elkaar te ontmoeten, hoe ver verwijderd ze ook van elkaar waren...

... en hij hoorde Martin roepen: 'Markers! Domme sukkel! Dat wordt je dood!' En de lachende Londense brokers en een krijsend meisje en niets onder zijn voeten behalve lucht.

Godver.

Hij duwde de houten kom weg. 'Zuster!' Hij moest het vertellen. Hij moest vertellen dat hij het weer wist.

Lawine! Hij vloog sneller dan hij ooit had geskied van de helling af, met achter hem een ontzagwekkende wit-

te wolk en een oorverdovende herrie.

‘Zuster!’

De man die zijn eten had gebracht, verscheen weer.

‘Ik weet het weer,’ zei Toby. ‘Zou je het hun willen vertellen? Zou je het aan de artsen willen vertellen?’

‘*Rubuth*,’ zei de man. ‘*Tkan lumath. Tkan? Wather?*’ Hij maakte het gebaar van drinken.

‘Wather? O. Water. Ja, graag. Water alsjeblieft.’

Wat een gedoe hier! Dat hij nu net hier moest belanden. Dit was niet Cambridge. Het was waarschijnlijk een godvergeten Franse berghut voor opvang bij noodgevallen, waar bijna niemand Engels sprak. Logisch dat zijn kamer eruitzag als een bomkrater.

De man kwam terug met water. Hij droeg een badge met de handgeschreven tekst *Motheq mothaga* en daaronder, in kleiner schrift: *Beekrombout*.

4

Een langzame dood

Een dag later. Hij was wat aangesterkt. De assistent die misschien Beekrombout heette, bracht maaltijden en een steek. Verder kreeg hij geen bezoekers. Het was rustig in het gebouw. Hij hoorde geen stemmen buiten zijn kamer. Geen geklop, geen bonzen. Het was stil. Warm. Een hete dag, zelfs zonder glas in het raam.

Vreemd.

Hij probeerde er niet aan te denken. Er waren te veel andere zaken die om zijn aandacht vroegen. Waarom kwam er niemand op bezoek? Dat was een raadsel. Waar was Libby? Of Marianne, zijn ex. Zij, Marianne, had hem opgezocht toen hij een nacht in Guy's Hospital in een privézaal lag om te herstellen van een herniaoperatie. Geen levensgevaar. Niet uitgesproken veel pijn. Toch was ze gekomen. Ze had druiven voor hem meegenomen. En een boek over natuurfotografie. En een miniflesje whisky in haar handtas. Waar was ze nu? Ditmaal leek zijn leven wel degelijk in gevaar te zijn.

Of Felicia, zijn dochter? Hij zag haar niet vaak. Ze had

haar eigen leven. Maar je kon er meestal wel van uitgaan dat ze zich even liet zien als er een crisis was. Je kon er op zijn minst op rekenen dat ze bezorgd was over haar erfenis. Ze was altijd bang dat hij opeens zou besluiten zijn hele fortuin na te laten aan een rondborstige golddigger. Ze hield iedere vrouw die maar bij hem in de buurt kwam angstvallig in de gaten; je kon maar nooit weten. Waar was Felicia nu?

Hij was op een vreemde plek waar het nooit donker leek te worden. Hij hoorde geen geluiden. Was hij de enige patiënt? Er was weinig personeel. De man die zijn maaltijden bracht, kwam en ging. Toby noemde hem Rombout, hoe belachelijk dat ook klonk. Maar die vent sprak geen Engels, en hoe moest hij hem anders noemen? Er was een intimiderende vrouw die misschien Bonobo heette. Ook weer zo'n onwaarschijnlijke naam. Hij kreeg na de maaltijd een steek en een fles om in te plassen. Heel onprettig allemaal. Maar hij was nog niet sterk genoeg om op te staan. Nog niet. Vluchten was dus uitgesloten.

Afgezien van Rombout en Bonobo kreeg hij niemand te zien.

De lunch werd gebracht. De maaltijden hadden een monotone regelmaat. Havermout. Rijst. Aardappelen. Soms smakeloos, soms gekruid. Hij moest denken aan de avondmaaltijden op St Botolph's School for Boys, de kostschool waar ze hem hadden gevormd, niet een instelling met een excellente culinaire reputatie. En om te drinken? Er was water. Geen thee. Geen koffie. Geen gin-tonic. Geen geflambeerde sambuca's. Jammer. Waar was Libby?

Op een dag verscheen er tegen het einde van de middag, rond een uur of vijf misschien, een delegatie. Schubdier, Mauritius Parkiet en een paar mensen die hij nog niet kende. Allemaal casual gekleed in grijs of bruin linnen. Ze spraken onderling in een taal die hij niet kende. Onbeschoft.

‘Hoe voelt u zich, meneer Toby?’ De vraag werd gesteld door een bebaarde man met een lang gezicht. Hij leek belangrijk te zijn. Deze mensen droegen geen naamplaatjes.

‘Markham,’ zei hij. ‘Iets beter, dank u.’

‘Bent u al ambulante?’

‘Bijna. Ik wacht eigenlijk op een arts. Bent u arts?’

De man met het lange gezicht wuifde met zijn hand. ‘Nee, hoor. Nee. We hebben hier geen artsen.’

‘Geen artsen?’

‘U bent niet ziek, Markham. Dit is geen ziekenhuis.’

‘Nee?’ Dat kwam onverwacht. In welk ander type gebouw lagen de klanten horizontaal in bedden, met steunen, en moesten ze pijnlijke interventies ondergaan? ‘Waar ben ik dan? Een afkickkliniek?’

Er werd wat gelachen.

‘Een afkickkliniek?’ vroeg iemand alsof de term volstrekt onbekend was. ‘Wat is dat?’

‘Daar worden mensen naartoe gestuurd die te veel eten of drinken,’ legde de man met het lange gezicht uit, en het gezelschap rond het bed lachte opnieuw.

‘Ik vrees dat dit geen afkickkliniek is,’ zei de man tegen Toby, ‘maar een gevangenis.’

Dat verduidelijkte het een en ander. De vervallen staat van het gebouw. De lomphed. De monotone maaltij-

den. De afwezigheid van wijn. De advocaat. Het goedkope buitenlandse personeel. Het gebrek aan bezoekers.

Maar op een ander niveau werd de situatie alleen maar verwarrender. Hij was nog nooit in een gevangenis geweest. Hij was geen crimineel. Oké, er was een keer een aanklacht van handel met voorkennis tegen hem ingediend, maar de zaak was niet voorgekomen. Ze konden niets bewijzen.

Maar wat dan?

‘Er moet een vergissing in het spel zijn,’ zei hij. Hij voelde de aandrang om uit het bed te klauteren en op de vlucht te slaan. ‘Kan ik mijn telefoon krijgen?’

Ze keken hem uitdrukingsloos aan. Misschien was zijn telefoon kwijtgeraakt in de lawine.

‘Een andere telefoon dan. Zou iemand een telefoon voor me willen regelen? Ik ben bereid de dubbele prijs te betalen voor een telefoon.’

‘Dat is godverdomme altijd het eerste waar jullie soort om vraagt,’ zei de man met het lange gezicht minachtend. ‘Geef me een telefoon! Geef me een telefoon! Kan iemand me godverdomme een telefoon geven?’

De vrouw die zichzelf Schubdier noemde, kwam naast hem op bed zitten. ‘We hebben uw telefoon niet,’ zei ze.

‘Mag ik de jouwe lenen? Ik moet maar een paar mensen bellen.’

Ze glimlachte half, zoals hij haar vaker had zien doen. ‘We hebben geen telefoons,’ zei ze. ‘Helemaal niet. Ik heb er geen. Niemand hier heeft een telefoon. Er zijn hier geen telefoons.’

‘Hoe kan ik dan mijn advocaat bellen?’

‘Ik ben uw advocaat. U hoeft me niet te bellen. Ik ben hier.’

Misschien hadden ze geen ontvangst. Misschien lag deze berghut voor medische noodhulp in een diepe vallei.

‘Breng me dan ergens naartoe waar wel ontvangst is,’ zei hij. ‘En regel godverdomme een telefoon voor me.’

Het geduld van de man met het lange gezicht was op. ‘Ongelooflijk!’ barstte hij uit. ‘Je kunt het tien keer tegen ze zeggen, maar ze horen je gewoon niet.’

‘Hij is gedesoriënteerd, Hyenahond,’ zei Schubdier.

‘Het is pure arrogantie,’ antwoordde hij. ‘Ze denken dat de wereld gaat draaien als zij het commando geven. Ze denken dat ze als ze maar hard genoeg schreeuwen en met hun vingers knippen een telefoon tevoorschijn kunnen toveren, en een dode advocaat en God mag weten wat nog meer. Misschien een mooie bordeaux en een bloederige T-bonesteak.’

‘Klinkt goed,’ zei Toby.

De man met het lange gezicht haalde zijn neus op en snoof minachtend. Hij keek de jongere man aan die schuin achter hem stond. ‘Lees de aanklacht voor,’ zei hij. ‘Wijs hem op zijn rechten. Daarna laten we hem alleen met zijn advocaat.’

De jongere man zette een stap naar voren. Toby zag een vage tatoeage van een vlinder boven zijn rechteroog.

‘Mijn naam is Veenhooibeestje,’ zei hij. ‘Ik ben de aanklager van het hof. U mag me Pagevlinder noemen.’

‘Waarom hebben jullie allemaal van die bespottelijke namen?’

‘Toby Markham, u wordt beschuldigd van medeplichtigheid aan terracide en genocide. U wordt ervan beschuldigd dat u tussen de jaren één negen vijf negen en twee één één negen doelbewust en opzettelijk hebt meegewerkt aan reductie van globale diversiteit en ontvreemding van middelen en hebt aangezet tot onomkeerbare massa-extinctie. Schendingen kortom van de wetten van de natuur.’

‘Wat lul je nou, godverdomme?’ Toby merkte dat de grenzen van zijn tolerantie bijna waren bereikt. ‘Wat is dit? Is dit een of ander geschift spelletje of zo?’

‘Dit is geen spel,’ zei Schubdier.

‘De tegen u ingediende aanklachten zijn de ernstigste waarover het hof zich ooit heeft moeten uitspreken,’ zei Veenhooibeestje. ‘Uw advocaat zal u de aanklachten gedetailleerd uitleggen. U moet weten dat uw zaak dient over vier dagen. Als u schuldig wordt bevonden aan deze aanklachten, kan het hof u de zwaarst mogelijke straf opleggen.’

Toby keek naar Schubdier, die naar haar voeten stond te staren. ‘Dit is klinkklare nonsens,’ zei hij.

‘Ik zou maar goed luisteren,’ waarschuwde Schubdier hem. ‘Ik begrijp uw woede, maar ik moet u aanraden om niet te reageren.’

‘Reken godverdomme maar dat ik ga reageren,’ sputterde Toby tegen. ‘Ik wil Niedermeyer. Dit is een schertsvertoning. Een bespottelijke schertsvertoning. Ik weet niet wie jullie zoeken of waar deze aanklachten op slaan, maar ik heb er niets mee te maken en ik heb niets gedaan.’

‘De wettelijke straf voor deze misdrijven is... een langzame dood,’ zei Veenhooibeestje.

Een langzame dood? Had hij dat goed verstaan? ‘Probeer me niet bang te maken, zeiksnor. Wat een schertsvertoning, godverdomme.’

‘De rechter zal bepalen hoe langzaam u moet sterven. De standaardstraf is een langzame dood in de loop van eenendertig dagen. Een door het hof aangestelde beul zal elke dag een van uw lichaamsdelen verwijderen,’ zei de aanklager. ‘De volgorde van deze deformatie zal zijn: eerst de tenen, één teen per dag op de eerste tien dagen, dan uw vingers en duimen, uw tong, uw linkertestikel, uw rechertestikel, uw penis, uw linkeroog, uw rechteroog, uw twee handen en dan uw voeten. Dat vergt eenendertig dagen, als u het zo lang volhoudt. Er zullen geen pijnstillers worden toegediend. U zult worden gehecht om te voorkomen dat u doodbloedt. Andere medische zorg zal niet worden verleend. Op de eenendertigste dag, als u dan nog leeft, zult u uw huid verliezen.’

‘Dit is godverdomme dat gedoe, hè?’ zei Toby. Er kwam een diep weggezonden herinnering bij hem op. ‘Jullie zijn die bomknuffelaars, die protestgroep die de wereld wel even zal redden. Lieve jesus, god. Doe effe normaal, mensen.’ Hij liet zich weer op het bed zakken.

Alles was nu duidelijk. Het vervallen gebouw dat geen ziekenhuis was en ook geen gevangenis. De magere mensen met hun newagenamen en tweedehands kleren en onaantrekkelijke tattoos. ‘Ik sta aan jullie kant. Dat weten jullie toch wel? Ik ben er helemaal voor om de planeet te redden. Ik wil er alleen niet voor betalen.’ Dat kutwijn. Dat godvergeten kutwijn. Dit was het werk van Romily Edenhaus, daar kon geen twijfel over bestaan.

‘Ben ik jullie gijzelaar? Is dit een gijzelingssituatie?’

Ze keken naar hem.

Hij sloot zijn ogen. ‘Ik zou wel een steak lusten,’ zei hij. ‘Driehonderdvijftig gram, lekker bloederig. Met gebakken uien. Ik betaal vijfhonderd euro voor zo’n steak. Is dat bespreekbaar?’